

عنوان مقاله:

تاریخ گرایی نو: بازنگری ارتباط تاریخ و ادبیات از منظری نوین

محل انتشار:

نخستین همایش ملی ادبیات فارسی و پژوهشهای میان رشته ای (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

بهنام میرزا بابا زاده فومشی
فاطمه زارع

خلاصه مقاله:

ادبیات و تاریخ هر ملت رابطه ای انکارناشدنی با یکدیگر دارند. رئالیسم ادبیات را آیینی جامع و تاریخ می داند. مارکسیسم ادبیات را متأثر از جامعه و تاریخ می پندارد و در رویکرد تاریخی سنتی مطالعه‌ی تاریخ به منظور فهم بهتر متن ادبی مورد توجه قرار می گیرد. این رابطه نیازمند بازنگری از منظری نوین می باشد زیرا مکاتب و رویکردهای مذکور از دو مشکل جزئینگری و عدم درک رابطه‌ی متقابل تاریخ و ادبیات رنج می برند. تاریخ گرایی نو (New Historicism) امکان بازنگری این رابطه را فراهم می کند. این اصطلاح به گونهای از مطالعات ادبی اطلاق می شود که در اواخر دهه ی هفتاد میلادی در واکنش به رویکردهای متن محوری از قبیل صورت گرایی، نقد نو و تاریخ گرایی سنتی که از مطالعه‌ی موقعیتی ادبیات غافل بودند پا به عرصه گذاشت. این رویکرد جدید روابط مربوط به قدرت را به عنوان مهم ترین موقعیت (context) برای هر متنی قلمداد میکند و به یک متن ادبی به عنوان فضایی برای نمایش روابط مربوط به قدرت و تعامل گفتمان های مختلف می نگرد. علی رغم اینکه علاقه و توجه به نظریه (ساختارگرایی، پساساختارگرایی و ساختارشکنی) از دهه ی نود سیر نزولی پیدا کرده است ولی بیش از پیش بر توفیق تاریخ نگاری نو افزوده. مقاله پیش رو به ارتباط میان ادبیات و تاریخ، معرفی تاریخ نگاری نو و عوامل توفیق این رویکرد می پردازد.

کلمات کلیدی:

ادبیات، تاریخ، تاریخ نگاری نو، رویکرد نقد و پژوهش میان رشته ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/168378>

